

‘IK BEN NIET MIJN BEPERKING’

Ook met een handicap behoort je in het hart van de samenleving

Helma, Lonneke en Lotte hebben een handicap. Zij ondervinden daar dagelijks hinder van. Niet alleen in hun persoonlijke omgeving, maar ook omdat de maatschappij nog steeds niet ingericht is op mensen zoals zij. De overheids campagne Meedoen met een Handicap geeft tips en adviezen voor de omgang met mensen met een zichtbare of onzichtbare handicap. Of dat nodig is? Na het lezen van de verhalen van Helma, Lonneke en Lotte is op die vraag maar één antwoord mogelijk.

Tekst: Lydia Zitteema

'Ik heb nooit gehouden van geraniums en ga er dus ook niet achter zitten'

Helma (51) heeft twee verschillende bindweefsel-aandoeningen, ernstige epilepsie en is hartpatiënt. Maar behalve dat heeft ze ook een prachtige dochter, een geweldige man en een fantastische hond: Pyreneese herder Banios, haar steun en toeverlaat. "Als ik bijkom uit een epilepsieaanval is het eerste wat ik zie zijn lieve koppie."

Deze campagne is enorm belangrijk, het is goed dat er aandacht wordt gevraagd voor mensen met een beperking, of deze nu zichtbaar of onzichtbaar is. Mijn beperkingen zijn onzichtbaar en dat brengt specifieke problemen met zich mee. Banios moet bij me zijn, 24 uur per dag. Zonder hem ben ik kansloos en wordt mijn kwaliteit van leven ernstig beknot. En juist om die kwaliteit van leven gaat het mij. Ik weet dat elke dag de laatste kan zijn en dat ik leef in reservetijd, maar als ik nu ga, heb ik een geweldig leven gehad en dat heb ik voor een groot deel te danken aan Banios. Mijn ziektes zijn levensbedreigend, door mijn bindweefsel-aandoeningen raken mijn gewrichten heel makkelijk uit de kom. Een kleine misstap kan al fataal zijn. Daarbij komt dat mijn bloedvaten extreem kwetsbaar zijn, wat weer grote risico's voor mijn hart met zich mee brengt. Daarnaast heb ik

epilepsie. Het zijn allemaal zaken waarbij de hulp van mijn hond Banios van levensbelang is. Hij weet wanneer ik een epilepsieaanval krijg. Als ik naar hem kijk en hij houdt mijn blik vast, hij focust op mij en is nergens door af leiden, weet ik dat er een aanval aan zit te komen. Hij wil dan zelfs niet naar buiten om zijn behoefte te doen, hij blijft bij mij. Als ik thuis ben, ga ik alvast op het kleed liggen. Op mijn zij om te voorkomen dat ik zal stikken in mijn tong. Banios haalt mijn noodmedicatie, waarmee ik de aanval nog kan proberen voorkomen, maar als dat niet lukt drukt hij op één van de noodknoppen die we in huis hebben. Door het geluidssignaal weet hij dat hij de noodknop heeft geactiveerd. Het alarmsignaal gaat naar de telefoon van mijn man. Hij is een kilometer van huis en zodra hij de noodoproep krijgt komt hij naar ons toe. Banios blijft tijdens de aanval naast me liggen, hij wijkt niet

van mijn zijde en blijft mijn gezicht likken. Onderzoek heeft uitgewezen dat dat helpt bij een aanval. Als ik bijkom, is het eerste wat ik zie Banios lieve koppie. Als ik hem zie, weet ik dat het voorbij is en dat ik er nog ben."

Onzichtbaar

"Aan de buitenkant zie je niets aan mij en dat maakt dat ik vaak uit moet leggen dat ik niet zonder Banios kan. Het komt ook omdat Banios niet een standaard assistentiehond is zoals de meeste mensen die kennen. Banios en ik voldoen niet aan het stereotiepe beeld. Banios is geen labrador en ik ben niet blind en zit niet in een rolstoel en dat maakt dat we samen nogal eens tegen vooroordelen aanlopen. Ik heb Banios zelf gekocht, maar getraind via de Stichting BultersMekke. Dit is een stichting die assistentiehonden traint en de eigenaren coacht.

Bij BultersMekke ben jij zelf degene die de hond uitkiest. Ik had van tevoren uitgezocht welke hond goed bij mij zou passen en of deze geschikt zou zijn om assistentie-hond te worden. Ik wilde graag een Pyreneese herder, het karakter past perfect bij mij en hij is trouw, loyaal en dapper. Ook zijn formaat is perfect: Banios weegt veertien kilo, een zwaardere hond zou

een twee-eenheid en kennen elkaar door en door."

Wetgeving

"Banios en ik worden echt heel vaak geweigerd als we ergens naar binnen willen. In winkels en restaurants maar bijvoorbeeld ook in taxi's en hotels. Mensen laten ongegeneerd weten dat ze twijfelen aan mijn afhankelijkheid van Banios

'Banios en ik voldoen niet aan het stereotiepe beeld van gehandicapte en hulphond'

ik niet kunnen hebben. Hij zou dan door zijn grootte een gevaar voor me kunnen zijn in plaats van een hulp. Bij BultersMekke wordt de pup direct bij de eigenaar geplaatst, jij bent ook zelf degene die de hond opleidt, samen met een persoonlijke coach die bij je aan huis komt. Ik vind de werkwijze van BultersMekke heel erg goed en daarom ben ik ook ambassadeur van de Stichting geworden. Zij hebben er mede voor gezorgd dat mijn leven zoveel waardevoller is geworden dankzij Banios. Banios helpt me bijvoorbeeld ook bij het openen van deuren, met uitkleden en met dingen van de grond oppakken. En hij is lief, zo intens lief. Vanaf het moment dat Banios met zijn prachtige pootjes over de drempel stapte, zat hij in mijn hart en mijn liefde voor hem groeit nog elke dag. We zijn

en aan zijn status als assistentiehond, ze geloven allereerst vaak al niet dat ik beperkt ben en dat Banios assistentiehond is, geloven ze al helemaal niet. Het hesje dat hij draagt en het pasje dat bewijst dat hij een assistentiehond is, is blijkbaar niet overtuigend genoeg. Hoe triest is dat? Omdat we zo vaak niet welkom waren, vroeg ik me af of ik kon afdwingen dat ons toegang werd verleend. Daar zou toch wel wetgeving voor bestaan? Tot mijn verbijstering bleek die er helemaal niet te zijn, er was geen wet voor de toegankelijkheid van assistentiehonden in Nederland. Een missie was geboren. Ik besloot alles op alles te zetten om te zorgen dat die wet er kwam en in 2013 ben ik samen met Banios, en mijn man die

mijn rugzak droeg – want dat kan ik zelf niet –, aan een tocht begonnen van mijn huis in Cuijk naar het Binnenhof in Den Haag. Ik wilde de kamer een petitie aanbieden om de noodzaak van wetgeving te benadrukken. De afstand van begin tot eindpunt bedroeg 150 kilometer, maar het werden er 250. Waarom? Omdat we op zoveel plekken geweigerd werden dat we vele omwegen moesten maken. Een beter bewijs van de noodzaak van deze wet was niet mogelijk. Deze tocht, die één van de mooiste ervaringen van mijn leven was, kostte me letterlijk bijna het leven, maar ik kan uit de grond van mijn hart zeggen dat het de moeite meer dan waard was. En na het aanbieden van de petitie begon het echte werk, mij werd gevraagd te helpen bij het realiseren van de wet en natuurlijk deed ik dat. Na drie jaar onafgebroken vergaderen en debatteren, met mijn kennis als ervaringsdeskundige als leidraad, was de wet een feit! Ik ben er heel trots op dat ik de grondlegger ben van deze wet en dat iedereen met een assistentiehond nu kan participeren in de samenleving. Dit belangrijke punt kan ik afstrepen van mijn bucketlist, maar er staat gelukkig nog meer op mijn lijstje. Ik wil actief blijven tot het eind en mede dankzij Banios gaat me dat lukken. Ik heb nooit gehouden van geraniums en ga er dus ook niet achter zitten.”

Kijk voor meer informatie over de Stichting BultersMekke op: www.bultersmekke.nl ▷

Meedoen met een handicap

Op radio en tv loopt op dit moment de overheids campagne Meedoen met een Handicap. De campagne wil mensen in Nederland bewust maken van en inzicht geven in wat zij zelf kunnen doen om mensen met een beperking volwaardig mee te laten doen aan onze maatschappij. In ons land hebben meer dan 2 miljoen mensen één of meerdere handicaps. Mensen die minder of niet zien of horen. Mensen met een lichamelijke of verstandelijke handicap of met een psychische of psychiatrische aandoening. Net als iedereen willen zij gewoon werken, boodschappen doen en uit eten gaan. Door fysieke en sociale drempels is dit niet altijd mogelijk. Door deze campagne hoopt de overheid meer begrip te kweken voor de positie van mensen met een beperking en de rol van de samenleving daarbij.
www.meedoenmeteenhandicap.nl